

Proiectul Montauk și experimentul Philadelphia

Originile Proiectului Montauk datează încă din 1943 când se cercetau metode pentru invizibilitatea la radar, la bordul navei USS Eldridge. Și cum Eldridge se afla în rada șantierului naval militar din Philadelphia, evenimentele legate de navă au fost numite Experimentul Philadelphia. Obiectivul acestui experiment era să facă nava invizibilă pentru radar, dar pe lângă acest deziderat, s-a mai obținut și un alt efect la care nimeni nu s-a așteptat. Nava a devenit invizibilă ochiului liber și a dispărut pur și simplu din continuumul spațio-temporal. Era de negăsit! Deși acest efect era o mare realizare tehnologică, pentru oamenii aflați la bordul navei a fost un dezastru. Mai mulți marinari aflați pe navă au fost transportați în afara acestei dimensiuni (a lumii noastre) și, la întoarcere, se aflau într-o stare de dezorientare mentală completă și de teroare cumplită. Unii dintre ei chiar se aflau cu corpul în pereții metalici ai vasului! Cei care au supraviețuit au fost pensionați cu diagnosticul „mental nepotrivit” sau chiar discreditați și întreaga afacere a fost ascunsă, clasificată.

După război, cercetările au continuat fiind conduse de dr. von Neumann care s-a ocupat de aspectele tehnice ale Experimentului Philadelphia. Noile lui ordine vizau motivele pentru care mentalul uman nu rezistase experimentului și de ce oamenii nu puteau fi folosiți în experimente interdimensionale fără a cauza dezastre. S-a început un studiu pe un mare număr de oameni condus la Laboratoarele Naționale Brookhaven din Long Island, New York. Acesta s-a numit Proiectul Phoenix.

Proiectul Phoenix

Von Neumann nu a fost numai inventatorul computerului modern și un matematician de geniu; el a avut acces la enorma bază de resurse a complexului militar-industrial american inclusiv enorma bază de date a cercetărilor psihologice naziste pe care SUA a dobândit-o după cel de-al doilea război mondial. Pe baza acestor cercetări, von Neumann a încercat să folosească tehnologia computerelor împreună cu echipament radio sofisticat, pentru a conecta mentalul uman cu mașinăriile. De-a lungul timpului, eforturile sale au fost încununuate de succes. După ani de experimente empirice, gândurile umane puteau fi recepționate cu ajutorul unor radio, receptoare bazate pe cristale și apoi transmise într-un computer pentru stocare. Modelul gândului putea fi astfel apoi afișat pe ecranul calculatorului sau tipărit pe o foaie de hârtie. Toate acestea au dus apoi la realizarea unei mașinării virtuale de citit mentalul. În același timp, s-a dezvoltat o tehnologie ce permitea ca un gând ce era transmis de o persoană să poată fi captat de calculator și apoi retransmis unei alte persoane, afectându-i mentalul. În concluzie, Proiectul Phoenix a obținut o înțelegere superioară a modului de funcționare a mentalului (privit ca mijloc, ca o unealtă) și a permis dezvoltarea ulterioară a tehnicilor de control mental. Congresul american a avut acces la un raport special în legătură cu aceste lucruri și a decis abandonarea lucrărilor de cercetare în această direcție.

Totuși, îngrijorările unor persoane din complexul militar-industrial, care au permis demararea din început a lucrărilor, au făcut ca hotărârea Congresului american să nu fie luată în seamă, fiind seduși de ideea de a controla mentalul inamicilor într-un

război. Un grup secret cu uriașe resurse financiare și legături în rândul militarilor, a decis construirea unei noi tabere de cercetare la Camp Hero, o stație abandonată a Forțelor Aeriene SUA, localizată la capul Montauk, New York.

Motivul pentru care a fost aleasă această tabără este că deținea deja o uriașă antenă radar de tip Sage ce emitea frecvențe de 400-425 MHz, frecvență ce coincidea cu cea folosită pentru interacțiunea cu mentalul uman din fazele anterioare ale cercetărilor. La sfârșitul decadei anilor 1960, reactivarea Camp Hero s-a făcut fără fonduri militare.

Până în 1972, Proiectul Montauk era deja bine pregătit pentru a începe cercetări masive pentru controlul mental al oamenilor, animalelor și altor forme de viață existente pe Pământ.

De-a lungul anilor, cercetătorii de la Montauk s-au adâncit în perfecționarea tehnicilor de control mental și au continuat explorarea potențialului uman. Dezvoltând capacități psihice în personalul folosit, s-a ajuns în momentul în care gândurile unei persoane puteau fi amplificate cu ajutorul aparatelor, astfel că iluziile mentale puteau fi manifestate atât subiectiv cât și obiectiv! Aceasta includea crearea virtuală a materiei. Toate acestea au fost cu totul noi pentru „experiența umană obișnuită”, dar cei care conduceau Proiectul Montauk nu aveau de gând să se opească aici. Odată cu descoperirea faptului că o ființă umană putea manifesta (crea) materie prin simpla gândire, ce s-ar fi întâmplat dacă subiectul uman crea o carte, dar nu în prezent, ci în trecut? În acest fel a apărut ideea de a distorsiona timpul. După ani de cercetări empirice, au fost deschise astfel porți ale timpului în care se realizau experimente de neconceput. Proiectul Montauk a ajuns astfel să redeschidă un vortex temporal înapoi, în 1943, când se realizase Experimentul Philadelphia.

Jonglerii cu timpul

Aceste informații au ajuns la public datorită lui Preston B. Nichols, un geniu în electronică care a descoperit într-o zi că el însuși era victima experimentelor. Lucrând pentru o firmă din Long Island care avea lucrări cu militarii, Preston cerceta telepatia și a descoperit că unde radio de mare putere erau transmise asupra echipei cu care lucra el, blocând oamenii. Ca expert în radio și electronică, Preston a descoperit că emițătorul era la Stația Forțelor Aeriene de la Montauk și a început cercetări amănunțite care au durat mai mult de 10 ani. El a achiziționat multe din echipamentele folosite în timpul Proiectului Montauk și a descoperit spre uimirea sa că mulți oameni din Montauk și-l aminteau de pe vremea când el lucrase acolo. Punctul culminant a fost atunci când soțul verișoarei lui a afirmat că Preston lucrase la Montauk. După îndelungi argumentări pro și contra, Preston a început să-și amintească pasaje din viața lui care îi erau necunoscute până atunci. După ce a discutat cu mai mulți oameni de știință și ingineri care aveau legătură cu Proiectul Montauk, Preston a reușit să pună cap la cap evenimentele și să afle ce s-a întâmplat. Cumva, el trăise două vieți: într-una lucrase la Montauk, iar în cealaltă lucrase în altă parte.

Descoperirile lui Preston au fost confirmate, când un om pe nume Duncan Cameron a apărut la ușa casei sale. Duncan afirma că avea aptitudini pentru cercetări psihice și că a fost antrenat chiar la Agenția de Securitate Națională (NSA). Fără a-i spune nimic din peripețiile sale vizavi de Montauk, Preston l-a dus pe Duncan la Montauk și a fost surprins să vadă că Duncan cunoștea deja întregul plan de amplasare a bazei Montauk și că lucrase acolo. Duncan a fost considerat primul om cu capacități

psihice care a fost folosit în experimentele de călătorie în timp și și-a reamintit că fusese și la bordul USS Eldridge în timpul Experimentului Philadelphia împreună cu fratele său Edward (în prezent recunoscut ca Al Bielek).

Conform spuselor celor doi (Preston și Duncan), Proiectul Montauk a culminat la 12 august 1983. Un întreg portal de timp funcționa perfect, dar lucrurile ieșiseră de sub control, iar Duncan a adunat un grup de oameni și au decis să distrugă proiectul. Când se afla pe scaunul de la Montauk (un dispozitiv conectat la receptoare radio cu cristale cu care se transmiteau gânduri prin antena gigant Sage), Duncan a materializat un monstru gigant din subconștientul său care efectiv a distrus clădirea. Oamenii care lucrau la Camp Hero au abandonat baza subit. Gurile de aerisire și intrările în subsol au fost astupate cu ciment.

Deși foarte mulți au încercat să scrie cărți sau să facă cercetări despre acest subiect, nu le-au dus la bun sfârșit. De exemplu, un reporter de la *New York Times* s-a retras imediat ce a descoperit că Proiectul Montauk a fost real.

După ce cartea „Proiectul Montauk: experimente în timp” a văzut lumina tiparului, au continuat cercetările, astfel că noi argumente și probe au fost descoperite pregătind astfel apariția volumului „Montauk revizuit: aventuri în sincronicitate”, în care se dovedește că experimentele de la Montauk sunt strâns legate de ocultism și societățile secrete.

Detalii înfricoșătoare

Al Bielek spune că el și cu Preston erau cei doi marinari care manevrau echipamentul special de pe Eldridge (din Experimentul Philadelphia). El afirmă că filmul „Experimentul Philadelphia” este corect în esență, dar că, atunci când el și fratele lui au sărit peste bordul navei, nu s-au trezit în deșertul Nevada (așa cum se vede în film), ci la o bază secretă din Montauk, New York, în 1984. El afirmă că guvernul a redeschis același experiment 40 ani mai târziu, în aceeași zi a anului (12 august), deschizând astfel un tunel al timpului între cele două date. Dacă acest tunel nu era închis, atunci întreaga lume din această dimensiune ar fi fost sortită distrugerii.

Al Bielek spune că fratele lui a decis să rămână în viitor, iar el să se întoarcă în 1943, pentru a închide tunelul, distrugând echipamentul de pe Eldridge. El a reușit acest lucru, iar tunelul a fost astfel închis. În 1984, la Montauk se deschisese acest tunel de timp cu ajutorul extraterestrilor. Mai mult, el afirmă că un OZN urmărea de aproape experimentul din 1943 și a fost prins în vortexul energetic și transportat în viitor.

După experiența sa la bordul navei Eldridge, Al Bielek a lucrat într-o echipă ce dezvolta tehnologie nucleară, dar nu a fost de acord cu aceste cercetări ale guvernului. Ca urmare, guvernul a văzut în el un pericol și l-ar fi ucis însă structura sa energetică era intim legată de cele două experimente de călătorie în timp (1943 și 1984). De aceea, ei credeau că uciderea lui va determina perturbări majore în continuumul spațio-temporal. S-a luat astfel măsura de a fi readus înapoi la starea de copil, folosind o tehnologie furnizată de extraterestri și l-au pus în locul fiului familiei Bielek, în anul 1927.

Fratele lui, care rămăsese în viitor, era fascinat de tunelul timpului de la Montauk. Acesta a fost prins în tunel în cadrul unor experiențe și a murit. Din același motiv de a nu distruge întreaga lume, s-a luat decizia de alua spiritul acestuia (care murise) și, folosind aceeași tehnologie furnizată de extraterestri, l-au pus în corpul celui de-al treilea fiu al tatălui lor. Preston uitase deci cine era, deși avea același tată.

Al Bielek spune că, folosindu-se echipamentele aflate în cadrul Proiectului, ei au fost capabili să identifice cel puțin patru alte planete Pământ aflate în universuri paralele (ca în filmul „Sliders”), iar într-unui din acestea, Germania nazistă câștigase al doilea război mondial.

Cu altă ocazie, Al Bielek a afirmat că extraterestrii cenușii există cu adevărat și că guvernul SUA a primit tehnologii de la ei în schimbul stabilirii lor pe Terra. El afirmă de asemenea că acești mici cenușii sunt ghidați (subjuogați mental) de o rasă de extraterestri Reptilienii care vin din constelația Orion. Însă cei din Orion nu pot supraviețui pe Pământ, astfel că îi folosesc pe micii cenușii, ca să le pregătească această planetă, pentru a fi locuibilă. De asemenea, au fost mari bătălii în spațiul cosmic între o Confederație a Planetelor și Alianța Orion (formată din Reptilienii și micii cenușii).

Anul 2012

Apoi Al Bielek a arătat unele aspecte interesante în legătură cu anumite călătorii realizate la Montauk în viitor. El spune că, din anumite motive, nu pot trece dincolo de anii 2011-2013. De asemenea, afirmă că tehnologia este atât de perfecționată, încât te pot scoate din prezent, te trimit în alt timp și te aduc înapoi atât de repede, încât nu se observă nicio diferență de o secundă, însă are loc o îmbătrânire a corpului egală cu perioada de timp petrecută dincolo. Exact astfel i s-a întâmplat de câteva ori. A încheiat spunând că au văzut că dincolo de 2013 nu există viață pe Pământ.

Explicația este una singură: din moment ce pentru a călători în timp este necesar ca atât plecarea cât și destinația să fie în rezonanță, cu alte cuvinte, în aceeași dimensiune vibratorie, atunci este clar că, în perioada 2011-2013, Pământul va face un salt de frecvență, un salt într-o altă dimensiune! De aceea, noul timp nu poate fi sincronizat cu acesta din prezent! Călătoriile temporale se opresc atunci!

Există o serie de profeții care anunță că ceva extraordinar de important se va întâmpla în această perioadă. Atât aztecii cât și mayașii susțin că va exista o transformare radicală. De asemenea, pe peretele de lângă camerele faraonului din Marea Piramidă din Egipt, la care se ajunge prin tunelul celebru, există o referință clară la anul 2011. Calendarul Mayaș numit Tzolkin (Tzolkin) se sfârșește în anul 2012.

Cu adevărat, informațiile legate de Experimentul Philadelphia, Proiectul Montauk, și tehnologiile extraterestre ne vor duce spre o înțelegere adevărată a realității Universului în care ne aflăm.

Notă:

Pentru mai multe detalii, vă recomandăm să consultați cartea „Experimentul Philadelphia și alte conspirații OZN”, de Al Bielek și Brad Steiger (Innerlight Publications, 1991).

Pasajele pe care le-ați parcurs provin din cartea „Piramidele din Montauk: explorări în conștiință”, de Preston Nichols și Peter Moon (Sky Books, 1995)

Volumul „Proiectul Montauk: experimente în timp” a apărut în iunie 1992 și a ridicat mai multe întrebări. Ca urmare, „Montauk revizuit: aventuri în sincronicitate” a dorit să răspundă la aceste întrebări, însă nu a făcut decât să ne uimească și mai mult, publicând scenarii ce țin de ocultism și societățile secrete de pe Pământ. A treia carte din seria Montauk, numită „Piramidele din Montauk: explorări în conștiință”, avansează și mai mult în dosarul fenomenului Montauk.